

mere kan man forstå af det spørgsmål, som hr. Albrechtsen startede med. Det er en teknik, som ofte kan bruges, hvis man gerne vil have nogen til at gå i en fælde, for så kan de komme til at sige noget, og så kan man bagefter – måske endda flere år efter – sige: Du svarede jo dengang på det spørgsmål. Og så bruger man alene svaret. Jeg har oplevet den teknik for nylig i nogle samråd, hvor det var en debat og et udskrift fra en debat, vi har haft for godt et år siden her i salen. Derfor vil jeg klog af skade ikke gøre det samme denne gang, men nå frem til, hvad der var hovedspørgsmålet.

Hovedspørgsmålet går altså på, om der er grund til at kritisere lande, der tager oplysninger ud af Schengen Information System og lægger dem over på deres egne kriminalregistre, deres eget register. Det er jeg enig med hr. Albrechtsen i er kritisabelt, og dér har hr. Albrechtsen fuldstændig ret i, at det ikke er et teknisk spørgsmål.

Det, som jeg svarede på før til fru Anne Bastrup, er, hvis det er sådan, at der ikke er overensstemmelse mellem C-SIS og N-SIS'erne, så er der noget her, der kan løses teknisk. Det er det, der er taget med i det udbud, jeg nævnte før. Men dér, hvor der er lande, der måtte tage oplysninger ud af Schengen Information System og lægge dem ind i deres eget og dermed ikke overholde sletningskravene, er jeg enig med hr. Albrechtsen i, at det er kritisabelt.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg skal sige til venstrefløjens registerekspert, at jeg måske ikke lige kender 2.1.3 på det her område, men jeg må da sige, at hvis der er et land, som i det her samarbejde overtræder gældende konventioner, så er det da noget, der skal rettes op på.

Anne Bastrup (SF):

I det her forår og også i den løbende debat har der været megen debat om Schengen for at sige det mildt, og det er nu gået op for den almindelige befolkning, hvad der skete sidste år ved denne tid. Det er desværre et år for sent, og desværre må vi nu erkende, at vi er bundet af det flertal i Folketinget, der traf beslutningen. SF mener stadig væk, at det var den forkerte beslutning, men den blev jo så truffet af et flertal.

Schengen står nu foran at skulle overgå mere eller mindre til søjle 1, og vi vil formentlig med

de nye bestemmelser om det retlige samarbejde kunne se frem til et intensivt samarbejde på det retlige område. Det stiller krav til Folketingets indseende med, hvad der sker. Justitsministeren er nu startet på at forelægge dagsordener til eksekutivmøderne såvel i Retsudvalget som i Europaudvalget, og det er da et fremskridt, men der er stadig væk mangler.

Vi skal have nogen til at kigge justitsministeren over skulderen. Vi skal have nogen til at vide, hvad det er for nogle overvejelser, der foretages, før justitsministeren forelægger sagerne for Folketinget, og vi skal sikre, at disse overvejelser ikke er skjulte for alle. Det er faktisk et problem, at vi ikke har en indsigt i overvejelserne og ikke har åbenhed om forberedelserne af disse sager.

SF skal derfor alvorligt opfordre justitsministeren til at sikre et bredt forberedelsesudvalg, også for så vidt angår Schengensamarbejdet, men i øvrigt også for så vidt angår det retlige, før forelæggelse af sager for Folketinget, og SF skal i den forbindelse også opfordre til, at Folketinget som sådan får at vide, hvilke overvejelser der ligger bag.

I den forbindelse vil vi pege på, at det eksempelvis ville være en rimelig god idé at inddrage Dansk Politiforbund i forberedelsesudvalget, når det drejer sig om politisamarbejdet, samt inddrage universitetsansatte inden for hver deres felt. Når vi i øvrigt ændrer den retlige lovgivning i Danmark, er der jo ingen tvivl om, at jurister fra universitetet inddrages.

Det danske samfund kan udsættes for betydelige ændringer på det retlige område i en hast, vi ikke kan overskue, og her skal vi altid huske, at det retlige samarbejde er kernen i et lands identitet. Forleden dag kunne jeg læse i et juridisk tidsskrift, at et par jurister tødt måtte konstatere, at et flertal i Folketingets Europaudvalg uden den store opstandelse havde ændret ved fundamentale retsprincipper for at undgå svig med EU-midler i bl.a. landbruget. Den sag gik stiltfærdigt gennem Europaudvalget uden megen ballade. Vi var kun et par stykker, der forsøgte at bremse forslaget, og først flere år efter bliver det genstand for juridisk analyse. Det holder altså ikke vand.

Tænk på at udvalget vedrørende registerdirektivet sad og grublede i 1½ år, og de syntes vistnok ikke, at det var ret sjovt. Også dette direktiv fik mildt sagt en overfladisk behandling i Europaudvalget. Det skal vi have gjort op med.